

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 8 mei 2018 met nummer RvVb/S/1718/0846
in de zaak met rolnummer 1718/RvVb/0307/SA

Verzoekende partij	mevrouw Jacqueline SMEYS , met woonplaatskeuze te 3200 Aarschot, Schaluin 60
	vertegenwoordigd door advocaat Carl BEVERNAGE
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT
Tussenkomende partij	de heer Guido CLAES
	vertegenwoordigd door advocaten Thomas EYSKENS en Sebastiaan DE MEUE, met woonplaatskeuze op het kantoor te 1000 Brussel, Bischoffsheimlaan 33

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 5 januari 2018 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 23 november 2017.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Aarschot van 11 augustus 2017 tot afgifte aan de tussenkomende partij van een stedenbouwkundige vergunning voor het verbouwen van een handelszaak met woonst tot apotheek en appartement op de percelen gelegen te 3200 Aarschot, Langdorpsesteenweg 67, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, nummers 203c en 203d, onontvankelijk verklaard.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 16 maart 2018 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomende partij met een beschikking van 20 maart 2018 toe in de debatten.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing op de openbare zitting van 24 april 2018.

Advocaat Carl BEVERNAGE die voor de verzoekende partij verschijnt en advocaat Thomas EYSKENS die voor de tussenkomende partij verschijnt, zijn gehoord. De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

1.1.

Met een op zaterdag 21 april 2018 verzonden e-mailbericht dient de verzoekende partij zeventien pagina's tellende "besluiten" in. De besluiten zelf dragen de datum van 20 april 2018. De verzoekende partij wil daarmee antwoorden op de nota van de verwerende partij en de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot tussenkomst. Bij de besluiten voegt zij twee aanvullende stukken met name een foto van de aanbouw en van een "geafficheerde bestemmingswijziging".

1.2.

Het Procedurebesluit voorziet niet in de mogelijkheid dat de verzoekende partij nog schriftelijk repliceert op de nota van de verwerende partij en de schriftelijke uiteenzetting van de tussenkomende partij. Niet alleen zijn dergelijke besluiten in de procedureregeling onbekend, ze worden ook nog eens pas op 21 april 2018 ingediend, hoewel de griffie al met een aangetekende brief van 26 maart 2018, dat wil zeggen bijna een maand vóór de zitting, de nota van de verwerende partij en het verzoek tot tussenkomst aan de verzoekende partij betekend heeft. Met haar handelwijze miskent de verzoekende partij het recht op tegenspraak van de andere partijen.

De besluiten worden uit de debatten geweerd.

2.

De door de verzoekende partij aanvullend neergelegde foto's en de door de tussenkomende partij neergelegde fotoreportage kunnen ten titel van inlichting van de stand van de werkzaamheden in aanmerking worden genomen.

IV. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 12 mei 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Aarschot een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het verbouwen van een handelszaak met bovenliggende woonst tot een apotheek en een appartement op de percelen gelegen aan de Langdorpsesteenweg 67.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Aarschot-Diest', vastgesteld met een koninklijk besluit van 7 november 1978, in woongebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, dat van 31 mei 2017 tot en met 29 juni 2017 gehouden wordt, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Aarschot verleent op 11 augustus 2017 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de tussenkomende partij.

Tegen die beslissing tekent de verzoekende partij op 11 september 2017 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in haar verslag van 10 november 2017 om dit beroep onontvankelijk te verklaren.

Op 23 november 2017 beslist de verwerende partij om het administratief beroep van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren. De verwerende partij motiveert:

“ ...

Doordat het beroepschrift geen rechtstreekse of onrechtstreekse hinder vermeldde die de beroepsindiener zou kunnen ondervinden, werd deze op 17 oktober 2017 schriftelijk gehoord, met verwijzing naar het arrest nummer RvVB/A/1617/0611 van 28 februari 2017 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de vraag om het antwoord binnen een vervaltermijn van vijftien dagen volgend op de dag van de betekening van het schriftelijk horen, te bezorgen.

De rechtspraak in bovenvermeld arrest stelt dat: de verplichting van het aantonen van mogelijke hinder of nadelen niet overdreven formalistisch mag beoordeeld worden. Een al te strenge beoordeling van de verplichting om de hinder en nadelen te omschrijven zou afbreuk doen aan of onverzoenbaar zijn met het effectieve recht op toegang tot de administratieve beroepsprocedure die de decreetgever met artikel 4.7.21§2 VCRO aan derden-belanghebbenden heeft willen waarborgen.

Langs de andere kant kan het belang van een derde-belanghebbende ook niet vermoed worden.

Naar aanleiding van de brief van 17 oktober 2017 heeft de beroepsindiener een antwoord geformuleerd op 31 oktober 2017. Daarin wordt voornamelijk kritiek gegeven op de procedure en de besluitvorming van het college van burgemeester en schepenen. De volgende argumenten worden aangehaald:

- de aanvrager is geen eigenaar van het pand waarop de aanvraag betrekking heeft,*
- het bezwaar van de beroepsindiener dat tijdens het openbaar onderzoek is ingediend werd ten onrechte afgewezen door het college van burgemeester en schepenen,*
- dat de aanplakking werd niet correct uitgevoerd,*
- de aanvrager heeft geen correct diploma om een apotheek uit te baten en*
- dat de verbouwingen zijn aangevangen voordat de termijn van de aanplakking was verstreken.*

Het is niet voldoende zich te beperken tot uitsluitend de formele en/of materiële wettigheid van de bestreden beslissing in vraag te stellen zonder tevens aan te geven welk van het algemeen belang te onderscheiden persoonlijk belang of nadeel gepaard gaat bij de uitvoering van de vergunning. Het moet ook duidelijk gaan om persoonlijke hinder en nadelen die de beroepsindieners kunnen lijden. (...)

Als hinder en nadeel wordt aangehaald dat beroepsindiener zich moet verweren tegen de verleende stedenbouwkundige aanvraag. Het recht van de derde-belanghebbende om beroep in te stellen tegen een verleende vergunning kan niet als rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadeel zoals dit bedoeld wordt in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de rechtspraak en de Memorie van toelichting beschouwd worden. Een derden-beroep ontvankelijk verklaren op basis van dit argument zou afbreuk doen aan de rechten van de vergunninghouder.

Uit het beroepschrift van 11 september 2017 en het antwoord op het schriftelijk horen van 31 oktober 2017 kan niet opgemaakt worden wat de mogelijke rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadeel gaat zijn van de beroepsindiener. Het beroepschrift voldoet bijgevolg niet aan de vormvoorschriften opgelegd door art. 4.7.21. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

...”

Dat is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Een onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is enkel aan de orde als de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, cumulatief vervuld zijn. Zoals zal blijken, is dat niet het geval.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De tussenkomende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering.

De excepties moeten maar worden onderzocht als de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, cumulatief vervuld zijn. Zoals zal blijken, is dat niet het geval.

VII. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Op grond van artikel 40, §1 DBRC-decreet kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er hoogdringendheid aangetoond wordt en dat de verzoekende partij minstens een ernstig middel aanvoert dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

Hoogdringendheid

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij de hoogdringendheid niet aantoont. Over enige hoogdringendheid wordt er in het verzoekschrift met geen woord gerept.

2.

Ook de tussenkomende partij betwist de hoogdringendheid. De verzoekende partij heeft formeel weliswaar een vordering tot schorsing ingesteld, maar het verzoekschrift bevat daarover geen enkele toelichting. Enkel het opschrift en het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift verwijzen naar een vordering tot schorsing. Daarbij wordt dan nog de schorsing van het collegebesluit gevraagd, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

De verzoekende partij licht niet toe op welke gronden zij meent dat de zaak niet volgens de gebruikelijke termijnen van de vernietigingsprocedure behandeld kan worden en beweert niet dat het in afwachting van de uitspraak over het vernietigingsberoep tot zware schadelijke gevolgen zou

komen. Alleen al om die reden meent de tussenkomende partij dat de vordering tot schorsing kennelijk ongegrond is.

De tussenkomende partij vervolgt dat zij niet inziet welk ernstig nadeel de verzoekende partij zou lijden, aangezien zij op achthonderd meter van de bouwplaats woont en werkt, en de aanvraag betrekking heeft op een bestaand pand. Alleszins reikt de verzoekende partij zelf geen enkele verduidelijking aan, terwijl haar onduidelijke aanspraken volgens de tussenkomende partij verre van vanzelfsprekend zijn.

De tussenkomende partij voegt daaraan toe dat een hoogdringende behandeling maar nuttig is in de mate dat de schorsing de aangevoerde nadelige gevolgen nog kan verhinderen. Een schorsingsarrest heeft immers enkel uitwerking voor de toekomst, en kan al uitgevoerde werken en de daarmee gepaard gaande nadelige gevolgen niet verhinderen of ongedaan maken. De tussenkomende partij voegt foto's bij om ervan te overtuigen dat de vergunde werken ondertussen al zo goed als volledig uitgevoerd zijn, en dat enkel nog het wind- en waterdicht maken van de bouwwerken en enkele niet-vergunningsplichtige afwerkingswerken resten. De beweerde en hypothetische gevolgen die de tussenkomende partij niet eens duidelijk zijn, kunnen dan ook niet meer worden verhinderd. De tussenkomende partij besluit daaruit dat het schorsingsberoep doelloos en zonder enig nut geworden is.

Beoordeling door de Raad

1.

In overeenstemming met artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet moet de verzoekende partij die zich op hoogdringendheid beroept, aantonen dat de behandeling van de zaak onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot vernietiging.

Artikel 40, §3 DBRC-decreet bepaalt dat het verzoekschrift de redenen omschrijft op grond waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzocht wordt.

Luidens artikel 56, §1, 2° van het Procedurebesluit bevat het verzoekschrift een uiteenzetting van de redenen die aantonen dat de schorsing hoogdringend is.

Op de verzoekende partij die beweert dat de uitkomst van de vernietigingsprocedure niet afgewacht kan worden, rust de bewijslast om in het verzoekschrift met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens, ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, van die hoogdringendheid te overtuigen, gelet op de nadelige gevolgen die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.

Hoewel het niet vereist is dat de uiteenzetting van de hoogdringendheid in een apart hoofdstuk van het verzoekschrift opgenomen wordt of als een afzonderlijke rubriek vermeld wordt, is het wel noodzakelijk dat de verzoekende partij duidelijk, concreet en transparant laat blijken om welke redenen zij de behandeling van de zaak hoogdringend acht en de uitspraak over het vernietigingsberoep niet afgewacht kan worden. Alleen de in het verzoekschrift daarover aangebrachte gegevens kunnen in aanmerking worden genomen.

In haar verzoekschrift zet de verzoekende partij nergens uiteen – noch afzonderlijk, noch terloops in het feitenrelaas, noch in de “grievens en middelen” tegen het collegebesluit of de bestreden beslissing - waarom een uitspraak bij hoogdringendheid gewenst of noodzakelijk is. Welke concrete hinder of nadelen de verzoekende partij van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vreest te ondergaan en waarom die zwaarwichtig genoeg zijn om een schorsing te rechtvaardigen,

wordt niet concreet geargumenteed. De schorsingsvereiste van de hoogdringendheid komt niet ter sprake.

De verzoekende partij stelt dat zij geen nadeel ondervindt zolang er zich geen apotheker in het pand vestigt, maar dat, "in de veronderstelling" dat de tussenkomende partij "toch nog een apotheker vindt die zich als huurder of koper wil vestigen in het omgebouwde handelspand", zij "ontegensprekelijk een groot nadeel" ondergaat. Daaruit kan er worden afgeleid dat zij als nadeel verlies van cliënteel vreest. Nog daargelaten de vraag of een dergelijk nadeel wel constitutief voor het belang bij het beroep is, moet er worden vastgesteld dat de verzoekende partij afziet van iedere inspanning om ervan te overtuigen dat de duur van de vernietigingsprocedure niet overbrugd kan worden. Uit haar betoog mag er zelfs worden afgeleid dat het gevreesde nadeel niet imminent is.

Voor zover de verzoekende partij de bestreden beslissing geschorst zou willen zien omdat die onwettig zou zijn, is dat een argument dat de schorsingsvoorwaarde van de ernst van de middelen betreft. Het bestaan van hoogdringendheid is een afzonderlijk te onderzoeken schorsingsvoorwaarde.

De beweerde bestemmingswijziging van het pand laat allerm minst toe om tot het bestaan van hoogdringendheid te besluiten. Waar de verzoekende partij vooral de vestiging van een apotheek in het pand blijkt te vrezen, spreekt zij met haar bewering het bestaan van hoogdringendheid veeleer tegen.

3.

Er is niet voldaan aan de in artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden wanneer er hoogdringendheid wordt aangetoond. Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 8 mei 2018 door de negende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de negende kamer,

Yannick DEGREEF

Geert DE WOLF